

— Бабо, приказка.

— Бабко, нали обеща днесъ, че ще ни разправишъ нова, — се обажда друго тънко гласче.

— Но тѣ се свършиха, баби. Ето, на. — И тя извърща празд- нитѣ джебове на черната престилка. Тѣ сж складъ на приказчици и на захарчета, но сега наистина не се показва нищо отъ тамъ.

— А! Ето я. Въ едното кюшенце се скрила една. Ахъ ти... хванахъ ли те азъ. Чакай да те вида, коя си. О. това било при- казката за писанка!

— За коя, бабо, за нашата ли?

— Не зная, милото ми, за нашата ли, за друга ли, но все е за писанка. — Баба се намѣсти по-добре, вземъ въ скута си най-мал- кото и почна.

— Било много отдавна. И азъ не зная точно кога. Разправя ми го моята баба. На земята живѣели хора, както и сега. Имало и добри и лоши. Когато лошитѣ станѣли повече. дѣдо Господъ се натжжвалъ. Чудѣлъ се той, какъ да ги поправи. Опитвалъ съ до- бро, но когато то не помагало, прасналъ на земята злото. Така вед- нѣжъ хората въ едина край на свѣта започнали да враждуватъ помежду си. Станали скжперници и треперѣли дори надъ зърното житце. Беднитѣ започнали да мратъ отъ гладъ. Никой не имъ да- валъ нито шепа брашанце. И презъ една тъмна като въ рогъ нощъ разсърдениятъ дѣдо Господъ изпратилъ на земята цѣли стада. но не вакли овчици, а мишки и плъхове. Тѣ се разшетали и скоро преполовили хамбаритѣ, които селянитѣ пазѣли като очи- тѣ си. Всички се видѣли въ чудо. Подиръ нѣкой и другъ день зрънце нѣмало да има вече.

Една заранъ селянинъ натоварилъ кола съ дърва и я подка- ралъ къмъ далеченъ градъ. Пѣтувалъ дълго — три дни и три нощи. На четвъртия влѣзълъ въ голѣмия и хубавъ градъ. Тамъ било свѣтло, хубаво, по дърветата пѣли птички, а лицата на хо- рата били весели. Добри били тѣ.

— Дърва-а-а, джбови дърва, а... — провиквалъ се той.

Една жена отворила порти, повикала го, спазарили се и за- смѣна поканила човѣка да си почине. Въ стаята на миндерчето се мждрѣли две черни, съ зелени очи животни. Едното животно ско- чило на земята и започнало да се гали около очудения и изпла- шенъ селянинъ.

— Не бой се, не бой, — казала жената. Това е котка. Кжде васъ нѣма ли котки? Тѣ сж добри животни. Ядатъ мишки, плъхове.

— Какво думашъ, плъхове и мишки! — и разправилъ той за бедата на родния си край. Жената съжалила хората, тѣй зле на- казани отъ Господа, и решила да имъ помогне. Вземала една кош- ница, постлала я съ кърпа и сложила вжтре едната котка. На трѣгване селянинътъ я взелъ, благодарилъ и запиталъ, още що яде животинчето.

— Давайте му, каквото имате. Обича млѣко, яйца, масъ.